

ga se se olli kangel; ja ma ei oßand teed. Küt
olli mul wahhest hirm isstarranis öfel, nende
märkamatta sure metsade sees, ja küt mit-
mel korral ma kahhetsefin et ma sedda rum-
mala Jooksmisse nou ollin wötnud: süski
taggasi minnes ma kartsin nuhtlust: kui ma
rahwast näggin, siis ma kartsin; ommeti
ma piddin rahwa jure sama, sest ma ol-
lin sömatta, ja nälg tulli kätte. Kolm pä-
wa ja ööd ma hulkusin nenda, siis ma sain
ühhe küllasse Peipse äres. Ma läksin es-
simisse perresse ja pakkusin ennast töle, sest
heina aeg olli. Sel perremehhel olli kas-
sin perre, ja seäl ollid laiad heinamaad, ta
wottis mind hea melega töle. Keige se hei-
na aega ma ollin temma jures, agga ta olli
waene, wäbbe kül ma sain süä: lew wadissel
ajal olli leibast jo pudo. Kui heina aeg
löppes, küssisin ma temma kääst ommeti
wäbbe palka ta ommast waerast, agga
perremees hakkas naerma, ja ütles: Wois-
sin

sinna Jooksja, palka weel tahhad minno
kääst, minne omma teed, ehk ma se-ua so-
käd, ja jallad küni, ja wiin sind moisa.
Ma ehmatasin, ja jooksin mis agga jallad
joudsid, seäni, kui ühhe teise küllasse sain, se-
äl ta ühhe perre mehhe jures ma aitasin
tedda Ruuki, ja odra leiko ajal. Minno
särk, ja monned ride rābbalad ollid selle
ajaga hopis kullund, ma pallusin omma
waewa eest, perremehhe kääst wäbbege ihho-
kattet, sest tō palka ma ei julgend ki ennast
küssida, agga nenda sammoti kui teine üt-
les temma: Hulkuiale minna ei aäna üh-
tegi. Kui ma niüd temmaga hakkasin
waitlema, wöttis ta mind küni, ja wiis
mind Moisa. Seäl Moisas ei ölnud sel
ajal Herrat, waid ühhe Junktur kääst olli
wallitsus, se sundis kül minno perremeest
et ta mulle ühhe särki ja wanna kudehilpo
piddi andma, agga isse ta wottis mind
omma töle. Ööd mul olli seäl kül hom-